

▮ Vécsei Rita Andrea

Király Alexis!

„Justine never knew the rules”
(*The Smashing Pumpkins*, 1979)

Üvölt a gyerek, támadjál, menj már előre, ne szaradj! Ez egy ilyen Alexis, rohan, megy előre, gyors, mint az állat, és persze zsenge, alig huszonhat. Te kicsit több vagy, és sokkal lassabb. Hiába jössz itt maratonnal, használhatatlanná nyúlt a reakció-időd. Lemaradtál, mint a borraivaló, jó Beaujolais-re való, drága Alexis. Pedig oly édes ötlet volt, hogy menjek veled. A tiltott zónádon túl rendre elálmosodom, ez mentett meg, hogy rávágjam, oké, megoldom, lelépek négy napra itthonról. Átaludtam a veszélytelen hajnalt, a reggel rizikós megint, akár a fene bajt okozni annak, aki ilyen angyal velem.

Á, az angyal, az más, te kedves vagy, kár túlértékelni, egyszerű, átlag kedvesség ez. Pékségben a lánynak, szőke óvónéinek, régi irodából az exkollégacsajnak egyformán jut belőled. Ki vagy mérve, nem direkt, de határa van a nagylelkűségednek, szelíd-ségnek. És határa a figyelmességnek. Figyelmességben nem voltál a szeren. Úgy csináltál, vagy tényleg nem vetted észre, valódi elgyöngülés, ha ott vagy mellettem. Nem halálos, szentigaz, a helyzet hozta, a megváltozott körülmények, hogy a heti egy-két véletlen helyett láttalak másnaponta. Éreztem a meleged, ha a combod közel toltad. Nem volt tervben veled semmi, vártam, hogy hétfő legyen az Institut Français-ban. Szerda, néha ráadás-nak péntek.

A szeánszok hamar véget értek. Dolgoztak nálad a külső erők kegyetlen, családon belüli erőszak, meg van mondva, mit tegyél, teszed. Túl szimpla így, hogy eltiltottak, nem járhat sz-tán órákra, és hát találkozni nincs más lehetőség. Ocsmányul leleményes tud lenni az ember. Jössz, max. elhallgatod, vagy kitalálasz mást, hova tűnsz hétfőnként. Ment volna ügyetlenül, ha nem is a francia, elég az, hogy válaszolsz néha. Írok neked, és te mégis, hiába nincs időd, vagy félsz, hogy üzenetesen nyakon csípnek, küldesz egy sort. Egy kicsike jelet. Elvisz egy hétközna-pi ismeretség is a hátán egy mosolygópofát. Leredukálódunk, odalettek a reggelek, azért még szóltam volna hozzád, vitt a lendület, jó volna mondani ezt-azt. Nem mondom, inkább megfojtom, macskakölykök sorsára jutott a beszéd.

Eljött a dacnak és dühnek bágyadt korszaka. Meg nem történt viszonyt imitált, mintha épp lett volna mire. Végül ott bil-legsz, ahol a hellót is feleslegesnek érzed, na, akkor kell leállni. Kiszálltam belőled, egy préselt aszaltgyümölcs-kocka az utolsó emlékem. A hegyi falu kulcsosasszonya már egy másik világból van, csöndes, semmilyen világ ez. Idegen helyekről sztorik idegenekről, nincs bennük személyes, küldöd, olvasom, nem várok többet. Időnként álmodom veled.

Nem túl meghitt a hely, ahova kerültél, Alexis. Kicsit távoli, elég hideg, bár nekünk nincs bajunk a hideg, távoli helyekkel. Nem vagyok hozzád közelebb, mint az, akitől munkába menet a friss, fahéjas tekerceset veszed. Ebbe a szűk, süket pillanatba, ahol egy coq au vin-ig sem jutunk el, belecsöppen a groteszk. Menjek veled, mondod, Marathon de la Liberté, hogy legyek melletted,

megélni együtt, épp a tizediket. Utazzunk együtt, repülő, vonat, Párizs — Charles de Gaulle, Rouen, nem érdekes. Ijesztő és paz-zar egyszerre, a *valószínűtlenség valószínűsítése*.

Azt mondják, a boldogtalan tudat hoz ilyesfélétet, jó volna ismerni, nálad ez miből lett, félelem, jókedv, lehet bármi, összekeverednek, csúsznak egymásra a rétegek. Paradoxon, meg vagyok győződve, nem is nekem küldted, csak aztán tűnik fel, az én szavaimat használod, engem ismételsz, hogy most meg te írsz hülyeséget, van egy *futó* ötleted. Ha lehet válaszolni rögtön, egy eszkimólányt küldök, vagy rókát, arcukon egyenmosoly, egyik-nek a kezében tulipáncsokor, a másiké üres.

Utálom nyáron a vizet, a hűvös, szeles partokat bírom, eső-ben a tengert. Olyan, mintha játék volna, *Guess Who?* Te úgy hívod, kaland, legyünk Catan telepesei. Kopott, homokszínű farmer kéne, hozzá csizma, hogy egy haver legyél a szomszéd ranchról. Kár volna téged újra megszeretni. Nyűgös, ha on-nantól folyton coq au vin-t, egy nyomorult clafoutis-t akarok legalább. Sose félsz, hisz ez játék, szabályok nincsenek, nehogy komolyan vedd. A többit nem, de egy szabályt biztosan ismerek, hogy amikor visszatérünk, pár nap múlva hajnal három felé írsz majd először, és én csak délután látom meg. Olvasom, miköz-ben üvölt a gyerek, kapd már össze magad, bazmeg Alexis, hogy tényleg hülyeség volt.